

Sygn. akt I UK 470/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
Oddziałowi w O.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym jako pracownik,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej i płatnika od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego
kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił apelację A. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 20 czerwca 2014 r., oddalającego ich odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. z dnia 20 stycznia 2014 r., ustalającej niepodleganie przez M. P. S. ubezpieczeniu społecznemu na podstawie umowy o pracę zawartej z M. P. w dniu 1 czerwca 2013 r. W ocenie Sądu drugiej instancji, nie został udowodniony czas wykonania czynności, ich długotrwałość, miejsce ich wykonywania lub inne okoliczności wskazujące na istnienie przesłanek kwalifikujących stosunek pracy (art. 22 k.p.). Uwzględniając, że

M. P. S. do końca maja 2013 r. była niezdolna do pracy i przebywała na zwolnieniu lekarskim, a także stała się niezdolna do pracy już od dnia 1 sierpnia 2013 r. i niezdolność ta trwała do dnia 2 lutego 2013 r., a od dnia 3 lutego 2014 r. przebywała na urlopie bezpłatnym i od dnia 8 do 11 kwietnia 2014 r. na urlopie wypoczynkowym oraz że w dniu 11 kwietnia 2014 r. strony porozumiały się co do rozwiązania umowy o pracę, Sąd przyjął, iż rzeczywistym celem umowy stron, która nie była realizowana w reżimie pracowniczym, było uzyskanie świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Skarga kasacyjna ubezpieczonych została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 22 § 1 k.p. przez uznanie, że stosunek stron nie ma charakteru stosunku pracy w sytuacji, w której strony łączyła umowa o pracę, a charakter pracy skarżącej realizował przesłanki tzw. podporządkowania autonomicznego; art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 22 § 1 i art. 300 k.p. przez uznanie, że rzeczywistym celem umowy o pracę nie była wola świadczenia pracy, gdy brzmienie umowy w sposób jednoznaczny uzewnętrzniało zamiar stron i cel umowy.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołali się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „w jaki sposób odróżnić podporządkowanie pracownicze autonomiczne od zależności właściwych zobowiązaniu cywilnoprawnemu, czy kluczowe znaczenie w tej kwestii powinna mieć wola stron wyrażona w chwili zawierania umowy. Powyższe rodzi pytanie, czy Sąd rozstrzygający istotę sprawy uprawniony jest do stwierdzenia w świetle organicznego podporządkowania pracownicy pracodawcy, iż strony nie zawarły umowy o pracę w sytuacji, gdy złożyły zgodne tym przedmiocie oświadczenia woli, wszystkie pozostałe elementy stosunku pracy zostały zrealizowane a praca miała charakter pracy wykonywanej w ramach podporządkowania autonomicznego”.

Organ rentowy wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sąd Najwyższego wielokrotnie wskazano, że istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości, tak aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się wyłącznie do subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć więc charakter istotny i ściśle jurydyczny, oderwany od kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń lub oceny dowodów, a problem przedstawiony jako przyczyna kasacyjna nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa ani – oczywiście – do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy. W związku z tym konieczne jest sformułowanie w uzasadnieniu wniosku istotnych wątpliwości, których wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale również dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, w powiązaniu i na tle konkretnych przepisów prawnych. Nie jest wystarczające stwierdzenie, że przedstawione zagadnienie ma istotne znaczenie publicznoprawne „z uwagi na dynamiczny rozwój rynku pracy i wzrost elastycznych form zatrudnienia”.

Co więcej, we wniosku sformułowano zagadnienie, które nie ma waloru prawnego, skoro kwalifikacja stosunku umownego stron nie budzi kontrowersji ani rozbieżnych ocen w świetle dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Orzeczenie o kosztach postępowania opiera się na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.